

VIDEO-INTERVIEW

‘Zit je lekker, opa?’

Peter Ross moest even slikken toen hij hoorde hoe hij werd aangesproken. Hij leunde achterover in zijn stoel en keek naar zijn elfjarige kleinzoon Todd, die door een kleine videocamera naar hem tuurde. ‘Prima, Todd.’ Peter Ross schraapte zijn keel. Ze zaten in zijn vakantiehuis in Cape Cod, een weekendje met de hele familie: zijn zoon James, zijn dochter Emily, en hun kinderen. Onder wie zijn oudste kleinzoon.

‘Dit is een video-interview met mijn opa, Peter Ross. Hij is dokter en de baas van de afdeling radiologie van het Boston Memorial Hospital. Ben je er klaar voor, opa?’

‘Ik ben er klaar voor, Todd. Wat mij betreft, kunnen we beginnen.’ Buiten hoorde hij kinderen lachen; ze holden over het gazon naar het strand. Het liefst zou hij naar buiten gaan, maar hij had al weken geleden toegezegd dat hij Todd met deze opdracht voor school zou helpen.

‘Ik wil graag dat je iets vertelt over je begintijd als dokter.’

‘Dat is niet erg interessant, hoor,’ zei Ross. ‘Ik heb in de jaren zestig medicijnen gestudeerd en heb toen als specialisatie radiologie gedaan. Daar was weinig spannends aan.’

‘Dat is niet wat ik heb gehoord.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Vertel eens over je eerste lezing als radioloog, op een congres in Spanje...’

Ross fronste zijn wenkbrauwen. ‘Hoe weet je dat?’

‘Wanneer was dat precies?’

'Dat was in 1967.'

'Wauw. Hoe oud was je toen?'

'Zesentwintig ongeveer.'

'Is het waar dat je toen bijna door gangsters bent doodgeschoten?'

'Niet helemaal.' Hij had al in jaren niet meer aan die tijd gedacht. Het hele avontuur leek in een vorig leven te hebben plaatsgevonden, zo lang geleden was het inmiddels.

'Er was toch ook een dode Arabier? Ze dachten toch dat jij hem had vermoord?'

'Van wie heb je dat?'

'Van papa.'

'Dan heeft hij het mis.'

'Oké,' zei Todd. 'Wat is er dan echt gebeurd?'

Ross schudde zijn hoofd. 'Dat is lastig uit te leggen,' zei hij. 'Ik was in die tijd best eigenwijs. Ik dacht dat ik alles wel zo'n beetje wist. Ik vatte het leven niet al te zwaar op. Ik had net hard zitten te blokken om mijn studie af te ronden, ik was doodop en vond dat ik wel een maandje vakantie had verdiend. Iedereen die in die tijd jong was en iets wilde beleven, ging naar de Spaanse kust.'

'Dus daar ben je toen naartoe gegaan?' vroeg Todd.

'Inderdaad.'

'Voor chickies?'

'Ik was zesentwintig.'

'Dus hoewel je al oud was, wilde je toch nog chickies scoren?'

Peter Ross glimlachte. 'Precies.'

'Ging je naar clubs?'

'Dat noemden we dancings.'

De videocamera zoemde. 'En waarom kreeg je de politie achter je aan?'

Peter Ross zei: 'Dat is een heel verhaal.'

'Ben je toen bijna vermoord?'

‘Vanaf het moment dat ik in Spanje aankwam, was het linke soep,’ zei Ross. Hij zuchtte. ‘Een meisje dat ik tegenkwam, vond me maar een saaie pier. Ze zei dat ik “zero cool” had, dus dat ik drie keer niks was...’

DEEL 1

Radiologen zien alles zwart-wit.

– D.D. MCGOWAN, ARTS

PROLOOG

DE ZESDE VERDIEPING

De schedel was op vijf plaatsen verbrijzeld. Er waren fracturen zichtbaar van beide jukbogen, van het linkerwandbeen en van het kaakgewricht, en de neus was op twee plaatsen gebroken.

Peter Ross zat in de donkere kamer op de zesde verdieping en tuurde naar de röntgenfoto's op de lichtkast. Naast hem zat Jackson, de plastisch chirurg.

'Wat een puinzooi,' zei Ross. 'Ga je hem vanavond nog oplappen?'

'Als dat gaat. Hij is nog steeds niet bij bewustzijn. Maar wat wil je ook? Ze hebben hem uit de auto moeten zagen.'

'Veel succes,' zei Ross. Hij plukte de röntgenfoto's van de matglazen lichtkast en gaf ze aan Jackson. 'Daar zul je de rest van de avond wel mee zoet zijn.'

'Weet ik,' zei Jackson. 'Maar we kunnen dit niet uitstellen. Van zijn gezicht is bijna niets meer over, weet je. Net of het is ingedeukt.'

Ross schudde zijn hoofd. Sommige mensen reden als gekken, namen onverantwoord veel risico. Op een gegeven moment was je dan vanzelf aan de beurt. 'Had hij gedronken?'

'Zo te ruiken wel, ja.' Jackson pakte de foto's en deed ze in een map. 'Ik ga naar de OK. De operatie wordt al voorbereid. Ik heb trouwens gehoord dat je ons gaat verlaten.'

'Dat klopt,' zei Ross. Hij deed de lichtkast uit.

'Heb je je tentamens gehaald?'

Ross knikte.

'Gefeliciteerd. Waar ga je naartoe?'

'Ik ga eerst naar het jaarcongres van het Amerikaan-

se genootschap van radiologen,' zei Ross.

'O? Waar is dat?'

'Barcelona.' Ross keek hem grijnzend aan.

'Linkmiegel. Hoe lang?'

'Het congres duurt een week. Maar ik heb er een maand voor uitgetrokken.'

'De Costa Brava?'

'Ja.'

'Ervoor of erna?'

'Nou, eigenlijk allebei,' zei Ross, die nu van oor tot oor straalde. 'Ik heb even wat rust nodig.'

'Veel rust zul je daar niet krijgen,' zei Jackson. 'Rond deze tijd van het jaar stikt het in die contreien van de Engelse en Zweedse meiden.'

'Meen je dat?' vroeg Ross alsof hij de onschuld zelve was. 'Daar weet ik helemaal niets van.'

'Vast niet.'

Ze verlieten het radiologisch lab en liepen naar de liften. Het was al laat; er was verder niemand meer op de afdeling aanwezig.

'Ik heb gehoord dat de stranden zo vol liggen met meiden dat je praktisch geen zand meer ziet,' zei Jackson om het gesprek gaande te houden.

'Ik zal het onderzoeken.'

'Ik heb gehoord,' ging Jackson verder, 'dat ze allemaal staan te springen om mannen te ontmoeten, ook mannen die geen greintje charme bezitten.'

'Bof ik even.'

'Ik heb gehoord,' zei Jackson zuchtend, 'dat het stuk voor stuk wilde, aantrekkelijke en gigantisch sexy meiden zijn.'

'Ik zal het tot op de bodem voor je uitzoeken,' zei Ross.

De lift kwam. Jackson drukte op de knop voor de tweede verdieping; Ross moest naar de begane grond.

'Ga je daar in Spanje trouwens nog iets doen,' zei

Jackson, 'behalve alle avonden de dancings onveilig maken?'

'Nou, eigenlijk wel,' zei Ross. 'Ik moet op het congres een praatje houden.'

'Dat meen je niet. Waarover?'

'Differentiële diagnose van intestinale obstructie bij zuigelingen.'

'Niet te geloven, zeg. Waar heb jij de tijd vandaan gehaald om zo'n lezing voor te bereiden? Je zat elke vrije minuut bij die verpleegster op de vijfde verdieping...'

'Kindergeneeskunde,' zei Ross. 'Ik heb veel aan haar gehad.'

'Kun je nooit eens serieus zijn?'

'Als het even kan niet, nee.'

'Hier moet ik eruit,' zei Jackson. De liftdeuren zoefden open. De klapdeuren verderop in de gang leidden naar de operatiekamers. Jackson bleef even staan en draaide zich naar Ross om.

'Ik hoop dat je een beetje volwassen bent als je terugkomt.'

'Lijkt me sterk.'

Grijnzend liet Ross zich met de lift naar de begane grond brengen. Met snelle pas liep hij het parkeerterrein op en stapte in zijn auto. Hij reed naar zijn flat en pakte snel zijn koffers, ontspannen een onbestemd liedje fluitend.

Het was een avond in juli, vrijdag de dertiende.